

Sygn. akt: I C 447/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Ewa Sotko-Polak
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Aneta Rozberg

po rozpoznaniu w dniu 04 października 2018 r. w Biskupcu

na rozprawie

sprawy z powództwa **Agio Wierzytelności (...) 2 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko **E. K.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej E. K. (PESEL (...)) na rzecz powoda Agio Wierzytelności (...) 2 Niestandaryzowanego S. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 1.450,55 zł (jeden tysiąc czterysta pięć złotych 55/100) wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 24 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty;
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. Odstępuje od obciążenia pozwanej E. K. kosztami postępowania w sprawie.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 24 kwietnia 2018 r.(data wniesienia do e-Sądu) powód Agio Wierzytelności (...) 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. domagał się zasądzenia w elektronicznym postępowaniu upominawczym do pozwanej E. K. kwoty 1453,26 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, w tym kwoty 2,60 złotych oraz 0,11 złotych bez odsetek. Powód wniósł nadto o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że wierzytelność dochodzona przez powoda pozwem wynika z braku zapłaty przez ozwanego należności wynikającej z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych (...) z dnia 2013-08-30, (...) z dnia 2014-10-27, (...) z dnia 2015-04-19, (...) z dnia 2015-04-19. Powód nabył przedmiotową wierzytelność od pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej między Agio Wierzytelności (...) 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. a Spółką P4 sp. z o.o. w dniu 2016-12-22 r. (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. działając w imieniu i na rzecz funduszu inwestycyjnego Agio Wierzytelności (...) 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty udzieliło pełnomocnictwa Spółce (...) S.A. z siedzibą we W. z dnia 2016-09-07 r. do zawierania w imieniu Funduszu

umów nabycia wierzytelności. Od dnia wniesienia pozwu powód dochodzi dalszych odsetek za opóźnienie liczonych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty szczegółowo opisanych w pozwie i jego uzasadnieniu (pozew k. 3-6).

Postanowieniem z dnia 16 maja 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Biskupcu z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (postanowienie k. 7).

Dnia 19 czerwca 2018 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Biskupcu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wobec E. K. zasądzając kwotę dochodzoną pozwem (nakaz zapłaty k. 73).

Pozwana E. K. w ustawowym terminie złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości co do kwoty 1453,26 złotych wraz z odsetkami ustawowymi domagającymi się przez powoda od dnia 24 kwietnia do dnia zapłaty. Jednocześnie wniosła o zwolnienie jej z kosztów procesu, albowiem sama wychowuje trójkę dzieci. Najmłodszy urodził się z ciężką martwicą, przez co nie może ona podjąć żadnej pracy. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazała, iż faktura o numerze (...) z terminem płatności 18/05/2015 i Faktura o numerze (...) z terminem płatności 17/06/2015 podlegają przedawnieniu. Żadnych umów dnia 23.10.2014 roku nie podpisywała co jest przedstawione przez wierzyciel, a tym bardziej nie podpisywała w W.. Nadto wskazała, że 19.10.2014 roku, gdy urodziła dziecko i dłuższy czas nie mogła chodzić. W innych dokumentach przedstawionych przez wierzyciela do sprawy z numerem umowy (...) jest napisane iż podpisała ona umowę (...).10.2014 roku, więc jest w ocenie pozwanej dużo niejasności. Nie zgadza się to co wierzyciel przedstawia jako dowód. Rozwiązanie umowy przez P. nastąpiło w maju 2015 roku co skutkowało zablokowaniem numerów czyli kart przez co w ogóle nie były używane a faktury wystawiane były do września 2015 roku z terminem płatności do 19.11.2015 roku (sprzeciw k. 82, k. 90).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył co następuje:

Dnia 31 lipca 2013 r. została zawarta umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) dla numeru (...) pomiędzy P4 Spółka z.o.o. z siedzibą w W. a E. K.. Umowa zawarta została w ofercie Formuła L na 24 miesiące. Pod umową podpisy złożyły obie strony umowy.

Dnia 19 kwietnia 2015 r. został zawarty aneks nr (...) do umowy nr (...) dla numeru (...) pomiędzy P4 Spółka z.o.o. z siedzibą w W. a E. K.. Aneks zawarty został w ofercie Formuła 4G (...). Zgodnie z Aneksem umowa została przedłużona do dnia 31 sierpnia 2017 r. Pod aneksem do umowy podpisy złożyły obie strony.

Dnia 31 lipca 2013 r. została zawarta umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) dla numeru (...) pomiędzy P4 Spółka z.o.o. z siedzibą w W. a E. K.. Umowa zawarta została w ofercie Formuła L na 24 miesiące. Pod umową podpisy złożyły obie strony umowy.

Dnia 19 kwietnia 2015 r. został zawarty aneks nr (...) do umowy nr (...) dla numeru (...) pomiędzy P4 Spółka z.o.o. z siedzibą w W. a E. K.. Aneks zawarty został w ofercie Formuła 4G (...). Zgodnie z Aneksem umowa została przedłużona do dnia 31 sierpnia 2017 r. Pod aneksem do umowy podpisy złożyły obie strony.

Dnia 30 sierpnia 2013 r. została zawarta umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) dla numeru (...) pomiędzy P4 Spółka z.o.o. z siedzibą w W. a E. K.. Umowa zawarta została w ofercie Nowy P. O. Wspólny Internet. Pod umową podpisy złożyły obie strony umowy.

Dnia 30 sierpnia 2013 r. została zawarta umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) dla numeru (...) pomiędzy P4 Spółka z.o.o. z siedzibą w W. a E. K.. Umowa zawarta została w ofercie Nowy P. O. (...) na 18 miesięcy. Pod umową podpisy złożyły obie strony umowy.

Dnia 23 października 2014 r. został zawarty aneks nr (...) do umowy (...) dla numeru (...) pomiędzy P4 Spółka z.o.o. z siedzibą w W. a E. K.. Aneks zawarty został w ofercie Formuła 4G (...). Zgodnie z Aneksem umowa została przedłużona do dnia 28 lutego 2017 r. Pod aneksem do umowy podpisy złożyły obie strony.

(dowód: umowa z 31.07.2013 r. k. 36-37, umowa z 31.07.2013 k. 38-39v, oświadczenie k. 40, umowa z dnia 30.08.2013 k. 41-42, umowa z dnia 30.08.2013 k. 43-44, aneks do umowy z 23.10.2014 k. 45, aneks do umowy z 23.10.2014 k. 46, aneks do umowy z 19.04.2015 r. k. 47-48v, aneks do umowy z 19.04.2015 r. k. 49-50v, regulamin k. 51-54v)

P4 Sp.z.o.o. wystawił w dniu 03 maja 2015 r. na rzecz E. K. Fakturę nr (...) w wysokości 199,13 zł, tytułem opłaty abonamentowej za usługi telekomunikacyjne z terminem wymagalności do dnia 18 maja 2015 r.

(dowód: faktura nr nr (...) k. 55-57)

P4 Sp.z.o.o. wystawił w dniu 03 czerwca 2015 r. Fakturę nr (...) na rzecz E. K. w wysokości 318,93 zł tytułem opłaty abonamentowej za usługi telekomunikacyjne z terminem wymagalności do dnia 17 czerwca 2015 r.

(dowód: faktura nr (...) k. 62-63)

P4 Sp. z.o.o. wystawił w dniu 03 lipca 2015 r. Fakturę nr (...) na rzecz E. K. w wysokości 250,81 zł tytułem opłaty abonamentowej za usługi telekomunikacyjne z terminem wymagalności do dnia 17 lipca 2015 r.

(dowód: faktura nr (...) k. 60-61)

P4 Sp. z.o.o. wystawił w dniu 03 sierpnia 2015 r. Fakturę nr (...), na rzecz E. K. w wysokości 221,94 zł tytułem opłaty abonamentowej za usługi telekomunikacyjne z terminem wymagalności do dnia 17 sierpnia 2015 r.

(dowód: faktura nr (...), k. 58-59)

P4 Sp. z.o.o. wystawił w dniu 03 sierpnia 2015 r. Fakturę nr (...), na rzecz E. K. w wysokości 221,94 zł tytułem opłaty abonamentowej za usługi telekomunikacyjne z terminem wymagalności do dnia 19 listopada 2015 r.

(dowód: faktura nr (...) k. 64-65v)

Agio Wierzytelności (...) 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. a Spółką P4 sp. z o. o. zawarli w dniu 22 grudnia 2016 r. umowę przelewu wierzytelności.

(dowód: umowa cesji k. 17-19v, załącznik do umowy cesji k. 20, pełnomocnictwo k. 21, wyciąg (...) k. 10, KRS k. 11-13v, KRS k. 14-16v)

Agio Wierzytelności (...) 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w dniu 18 stycznia 2017 r. przesłał E. K. zawiadomienie o dokonaniu cesji wierzytelności wraz z wezwaniem do dobrowolnej spłaty należności w kwocie 1.346,05 złotych w terminie do 01 lutego 2017 r. (dowód: zawiadomienie wraz z wezwaniem do zapłaty k. 70)

Agio Wierzytelności (...) 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w dniu 30 marca 2017 r. wezwał E. K. do zapłaty kwoty 1.362,78 złotych w terminie do 25 kwietnia 2017 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 68, k. 69)

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów. W odniesieniu do dokumentów prywatnych, w rozumieniu art. 245 k.p.c., złożonych do akt niniejszej sprawy Sąd przyznał im walor prawdziwości, uwzględniając że stanowią one jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie w nich zawarte. Ich prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu, a żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich prawdziwości. Podkreślić należy, iż złożone do akt sprawy dokumenty prywatne zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowiły jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Z dokumentem prywatnym - definiowanym w nauce jako każdy dokument pisemny, niespełniający kryteriów dokumentu urzędowego - art. 245 k.p.c. wiąże obalalne domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy który go własnoręcznie podpisał (por. orzeczenie SN z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN

65/82, niepubl.; orzeczenie SN z dnia 27 czerwca 2000 r., I CKN 288/00, Prok. i Pr. 2000, nr 11, poz. 32, por. uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 3 października 2000 r., I CKN 804/98, niepubl.; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, niepubl.). Podkreślić należy, iż dokumentom prywatnym, w przeciwieństwie do dokumentów urzędowych (art. 244 k.p.c.) ustawa nie nadaje waloru dowodu, iż okoliczności stwierdzone w oświadczeniu są zgodne z prawdą. Dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, każda zaś osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywiście (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82).

Sąd zważył, iż powód swą legitymację czynną w niniejszej sprawie wywodził z faktu nabycia na podstawie umowy przelewu, wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi tj. P4 Sp.z.o.o. z siedzibą w W. wobec pozwanej E. K. z tytułu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz ich aneksów zawartych w dniach 30 sierpnia 2013 r., 27 października 2014 r. oraz 19 kwietnia 2015 r.

Przelew, inaczej cesja (łac. *cessio*) jest umową, z mocy której wierzyciel (zbywca, zwany też cedentem) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi więc wierzytelność na nowego wierzyciela. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Zgoda dłużnika na zawarcie umowy przelewu nie jest potrzebna, chyba że w umowie łączącej wierzyciela z dłużnikiem wyłączono możliwość przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią (B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1220; L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 503; A. Ohanowicz, Zobowiązania..., s. 236). Przelew nie wymaga również udziału dłużnika, bowiem pomimo zmiany osoby uprawnionej uważa się, że zobowiązanie pozostaje to samo, co poprzednio (W. C., A. B., M. S., E. S.-B., Zobowiązania..., s. 358). Potwierdza to orzecznictwo, wskazując, że przeniesienie wierzytelności na osobę trzecią nie wymaga zgody dłużnika (art. 509 § 1 k.c.), dotyczy to także nabycia jej z powrotem przez zbywcę (wyrok SA w Katowicach z dnia 27 września 2005 r., I ACa 297/05, LEX nr 175585). Jednostronny akt cesji, zawierający tylko podpisane przez cedenta oświadczenie, że wierzytelność swą przelewa na cesjonariusza, w ogóle nie przenosi wierzytelności (H. Ciepla, T. Żyźnowski, Glosa do wyroku Sądu wojewódzkiego z dnia 25 lutego 1993 r., I Cr 68/93, OSP 1994, z. 2, poz. 30). Także w orzecznictwie przyjmuje się, że przelew wierzytelności nie może być skutecznie dokonany w drodze jednostronnej czynności prawnej. Wywodząc, że podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta – uznaje się, że nie sposób byłoby przyjąć, iż czynność prawna, wywołująca tak istotne skutki nie tylko w majątku zbywcy, lecz i nabywcy, a także rodząca często określone dalsze obowiązki np. w celu skutecznego wyegzekwowania nabytej wierzytelności, może być dokonana na skutek jednostronnej czynności prawnej (wyrok SA w Katowicach z dnia 8 listopada 2006 r., I ACa 1043/06, LEX nr 269589; por. także orzeczenie SN z dnia 17 września 1945 r., C III 445/45, OSN 1945, nr 46, poz. 13, PiP 1946, z. 3, s. 139). Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia (Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania – część ogólna, Warszawa 2008, s. 367; W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania..., s. 358; H. Ciepla (w:) Komentarz..., s. 587; L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 504; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 918). Podkreśla się, że cesjonariusza nie chroni dobra wiara, dlatego nabędzie on wierzytelność w takim zakresie i tylko wówczas, gdy służyła ona cedentowi (zob. Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 367). Przeniesienie wierzytelności odbywa się więc zgodnie z zasadą, że nikt nie może przenieść więcej praw niż sam posiada (*nemo in alium plus iuris transferre potest quam ipse habet*). Umowa cesji może być w zasadzie zawarta w dowolnej formie (zob. A. Ohanowicz, Zobowiązania..., s. 233), wymaga ona jednak stwierdzenia na piśmie, jeśli sama wierzytelność jest stwierdzona pismem (art. 511 k.c.). Poza tym znajdują tu zastosowanie przepisy ogólne kodeksu cywilnego co do formy czynności prawnych (art. 751-77 i 79-80) (H. Ciepla (w:) Komentarz..., s. 587; L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 504; W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania..., s. 358).

Zdaniem Sądu omawiana umowa przelewu została zawarta w sposób prawidłowy. Oświadczenia woli zostały bowiem złożone przez osoby uprawnione zgodnie z odpisem z rejestru przedsiębiorców do działania w imieniu przedsiębiorców.

W niniejszej sprawie spornym było czy pozwana podpisała umowy, których kserokopie dołączone zostały do akt sprawy. Nadto spornym było czy roszczenia wynikające z faktur: nr (...) z terminem płatności do dnia 18 maja 2015 r. oraz nr (...) z terminem płatności do dnia 17 czerwca 2016 r. były przedawnione. A także spornym było czy umowy zostały wypowiedziane. Spornym była tym samym wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia.

Zgodnie zaś z treścią art. 58 § 1 kc czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Nieważność, o której mowa w art. 58 § 1 k.c., jest nieważnością bezwzględną, co oznacza, że czynność prawna nie wywołuje żadnych skutków w sferze cywilnoprawnej. Stan nieważności z przyczyn wskazanych w komentowanym przepisie powstaje z mocy samego prawa (ipso iure) i datuje się od początku (ab initio, ex tunc), tzn. od chwili dokonania czynności (por. Z. Radwański, Teoria umów, Warszawa 1977, s. 128; J. Preussner-Zamorska, Nieważność czynności prawnej w prawie cywilnym, Warszawa 1983). Stan bezwzględnej nieważności czynności prawnej jest natomiast brany pod uwagę z urzędu przez organy stosujące prawo (por. post. SN z dnia 19 grudnia 1984 r., III CRN 183/84, Lex nr 8663; wyr. SN z dnia 5 grudnia 2002 r., III CKN 943/99, OSNC 2004, nr 3, poz. 48; wyr. SN z dnia 17 czerwca 2005 r., III CZP 26/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 63, z aprobowaną glosą W. Brodniewicza, OSP 2006, z. 7-8, poz. 86; wyr. SN z dnia 7 kwietnia 2010 r., II UK 357/09, Lex nr 583813).

W ocenie Sądu powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na udowodnienie istnienia samego roszczenia. Powód w sposób prawidłowy wykazał, iż łączyły pozwaną z pierwotnym wierzycielem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wykazał również zasadność żądania od pozwanej kwoty dochodzonej pozwem tj. jakie należności, z jakiego tytułu składają się na kwotę dochodzoną pozwem.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił wysokości żadanego roszczenia w wysokości 2,60 złotych oraz 0,11 złotych, które to miały wynikać z wystawionych not obciążeniowych. Powód na tę okoliczność nie przedstawił żadnego dowodu, a zatem w ocenie Sądu nie udowodnił by powstało takie zobowiązanie wobec pozwanej.

Jak wynika z dokumentów dołączonych do akt sprawy, a w szczególności umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz aneksów do tych umów pozwana złożyła własnoręczny podpis pod dokumentami. Zdaniem Sądu twierdzenia pozwanej, iż to nie jej podpisy znajdują się na tych dokumentach są co najmniej chybione. Pozwana wskazywała w złożonym sprzeciwie iż nie podpisywała żadnych umówi 23.10.2014 r.. jednakże podpisy na umowach z 2013 roku i kolejnych są tożsame z podpisem chociażby na tejże umowie.

Ponadto pozwana wskazywała, iż umowy zostały wypowiedziane. Na okoliczność tę nie przedstawiła żadnego dowodu w szczególność wypowiedzenia takiej umowy, a co za tym idzie okoliczność tej nie udowodniła.

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia wynikającego z faktur: nr (...) z terminem płatności do dnia 18 maja 2015 r. oraz nr (...) z terminem płatności do dnia 17 czerwca 2016 r. Zdaniem sądu roszczenie powoda nie było przedawnione., zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Na tle art. 118 k.c. wymaga się, by działalność miała stały, zawodowy charakter, by była podporządkowana regułom opłacalności i zysku lub zasadzie racjonalności gospodarowania, co oznacza założenie efektywności bądź wydajności, by była prowadzona na własny rachunek oraz by podlegała na uczestnictwie a obrocie gospodarczym. W ocenie Sądu roszczenie powoda związane było z prowadzeniem działalności gospodarczej (...) Sp.z.o.o. (...) ta miała stały (powtarzalność działań) i zawodowy charakter, była podporządkowana regułom opłacalności i zysku, prowadzona była na własny rachunek oraz polegała na uczestnictwie w obrocie gospodarczym.

Na podstawie art. 123 § 1 ust. 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Organami, o którym mowa w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., są sądy powszechne, sądy polubowne oraz komornicy sądowi.

Zdaniem Sądu złożenie przez powoda pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 24 kwietnia 2018 r. przerwało bieg przedawnienia. Zgodnie z aneksami do umów telekomunikacyjnych, umowy te zostały przedłużone i zawarte na czas określony do dnia 28 lutego 2017 r., 31 sierpnia 2017 r., zatem o ewentualnym przedawnieniu roszczenia (gdyby powód nie dokonał czynności skutkującej przerwaniem biegu przedawnienia) roszczenia te najszybciej uległy by przedawnieniu z dniem 28 lutego 2020 r. oraz 31 sierpnia 2020 r.

Należy podkreślić, iż w żadnym razie nie było rzeczą Sądu prowadzenie dochodzenia oraz przeprowadzenie dowodów z urzędu, w celu uzupełnienia twierdzeń strony powodowej i pozwanej.

Zgodnie z obowiązującą w polskim postępowaniu cywilnym zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 231 k.p.c. i art. 6 k.c.) (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22.12.2001 r., I PKN 660/00).

Podkreślić należy, że zgodnie z normą art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis ten nie nakłada zatem na Sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron. Wręcz przeciwnie, przy rozpoznaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, zmienionych ustawą z dnia 01 marca 1996 r. o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 43, z 1996 r., poz. 189) rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń, w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Adresatem normy zawartej w art. 3 k.p.c. są strony a nie Sąd, a zatem co do zasady nie można zarzucać, iż Sąd go naruszył (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 29 .12.2003 r., I ACa 1457/03). Ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron sąd nie ma już obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego. Nakaz uzupełnienia z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawionych przez nie dowodów, jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy określony został zarówno w art. 231 in fine jak i w art. 316 § 1 k.p.c. Aktualnie obowiązek dowodzenia obciąża strony, zaś zachowana w art. 232 zdanie drugie k.p.c. możliwość dopuszczenia dowodu z urzędu stanowi jedynie wspierające uprawnienie sądu, które winno być wykorzystane tylko w wyjątkowych sytuacjach i nie może prowadzić do zastępowania stron w spełnianiu ich obowiązków.

Z uwagi na powyższe roszczenie co do kwoty 1.450,55 złotych było zasadne o czym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W ocenie Sądu zgodnie z żądaniem pozwu powodowi należne są odsetki za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 24 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty.

Sąd nadto na podstawie art. 102 kpc odstąpił od obciążania pozwanej E. K. kosztami postępowania w sprawie.

Zgodnie z art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Trudna sytuacja życiowa, majątkowa, zdrowotna, osobista, która uniemożliwia pokrycie przez stronę kosztów procesu należnych przeciwnikowi, należy do okoliczności uzasadniających odstąpienie od zasady wyrażonej w art. 98 § 1 KPC

Z uwagi na powyższe Sąd odstąpił od obciążania pozwanej kosztami postępowania albowiem ma ona obecnie trudną sytuację osobistą oraz finansową. Wychowuje sama troje dzieci, przy czym jedno dziecko urodziło się ciężką martwicą. Z uwagi na to nie może również podjąć żadnej pracy i jest osobą bezrobotną.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.